

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6593 van 29 januari 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroense nationaliteit, op 10 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken van 24 juli 2007 houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting, bij beschikking van 1 oktober 2007 vastgesteld op 26 oktober 2007 wordt verdaagd naar 9 november 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NYVERSEEL die loco R. QUINTELIER, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Verzoekende partij dient op 7 juni 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf te bekomen in toepassing van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet). Op 24 juli 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard . Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokken vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 15/09/2006.”

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel “de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht” aan. Ter adstruering van het middel voert zij aan wat volgt:

“Er wordt verzoeker verweten dat de motieven dewelke verzoeker inroept geen buitengewone omstandigheden uitmaken dewelke bedoeld zijn in artikel 9, §3 Wet 15.12.80.

Verzoeker meent dit te moeten betwisten.

Uit zijn omstandig verzoekschrift blijkt maar al te duidelijk dat verzoeker wel degelijk duurzame sociale bindingen met België, als humanitaire redenen aangeeft. Verzoeker deed er alles aan om verder te integreren in de Belgische maatschappij. Zo spreekt hij onder andere reeds redelijk Nederlands. Verzoeker heeft onafgebroken in België verbleven. Verzoeker is noodgedwongen regelmatig officieus tewerkgesteld. Verzoeker is eveneens verloofd met Mevrouw (...), van Belgische nationaliteit, wonende op hetzelfde adres. Verzoeker heeft reeds 1,5 jaar een vaste relatie met Mevrouw (...).

De DVZ toont niet aan dat verzoeker zijn specifieke banden met België geen duurzame sociale bindingen uitmaken en derwijze verzoeker kunnen verhinderen toepassing te maken van art. 9 Wet 15.12.80.

De Minister heeft de bestreden beslissing genomen zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker. Hij gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier en formuleert dezelfde stereotype motivering, dewelke zo veel van zijn weigeringsbeslissingen kenmerken. Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet – zoals de verzoekende partij verkeerdelijk stelt – op grond van artikel 9.3.

2.2.2. Uit artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.2.3.1. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen kritiek in tegen dit determinerend motief dat de bestreden beslissing op zich draagt. Haar kritiek op de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en aldus overtollig en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

2.2.3.2. De verzoekende partij voert als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht ook nog aan dat “de minister (...) de bestreden beslissing (heeft) genomen zonder enig direct en persoonlijk contact met (verzoekende partij)”.

De beoordeling van de aanvraag als onontvankelijk, steunt op het hiervoor aangehaalde, niet betwiste determinerende motief. De door de verzoekende partij aangevoerde zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat de verwerende partij de thans bestreden beslissing maar kan nemen na “enig direct en persoonlijk contact met verzoeker”. Op de verzoekende partij die een aanvraag indient rust de plicht, wil hij aanspraak kunnen maken op het gevraagde, nauwkeurig uiteen te zetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde en daarbij alle nuttige gegevens voor de beoordeling van zijn aanvraag te verstrekken. Te dezen had de verzoekende partij, die een aanvraag in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tot de overheid richt, reeds in haar aanvraag kunnen uiteenzetten waarom zij meende vrijgesteld te zijn van de voorwaarde tot het beschikken over een identiteitsdocument, dan wel een dergelijk identiteitskaart toevoegen aan de aanvraag. De verwerende partij kon derhalve, zonder het door de verzoekende partij aangehaalde zorgvuldigheidsbeginsel te miskennen, tot een behoorlijke feitenvinding komen zonder voorafgaand aan de beslissing “enig direct en persoonlijk contact met verzoeker”. Het eerste middel is niet gegrond.

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij stelt dat ze is verloofd met een Belgische onderdane, wonende op hetzelfde adres, dat zij reeds anderhalf jaar een vaste relatie met haar heeft en dat zij sinds februari 2007 concubineren. Wat de schending van de aangehaalde bepaling betreft, beperkt de verzoekende partij zich tot het argument dat “de bestreden beslissing (...) voormeld beginsel (schendt), daar waar de beslissing tot gevolg heeft dat een duurzame gezinseenheid wordt gescheiden”.

3.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt omdat ze, naar ze stelt, tot gevolg heeft dat een “duurzame gezinseenheid” wordt gescheiden. Dit argument alleen volstaat niet om tot een schending van deze bepaling te besluiten.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt immers dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan de bepalingen van de vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij voldoet aan – *in casu* daar zij haar aanvraag duidt in het raam van deze bepaling – de verplichtingen van artikel 9bis van deze wet, wat zij, zoals uit het wettig bevinden van het tweede middel blijkt, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij noodzakelijkerwijze een (tijdelijke) scheiding van haar partner inhoudt en verstoort in elk geval de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRM 228). De bestreden beslissing houdt redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij in.

Het tweede middel is ongegrond.

4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van Procedurebesluit van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2008 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES